

dergade 14—15 pCt., Boldhusgade 15—16 pCt., Ny Toldbodgade 16—17 pCt. af Lejeindtægten. Jeg har blot nævnt nogle enkelte Gader. Der kunde selvfølgelig gives langt fylligere Oplysninger om, hvilken Udstrækning disse Modsatninger have; men det viser sig, altsaa allerede naar man blot tager Gennemsnittet af en Gade, at Skattebyrden indenbys varierer fra 6—17 Procent, og selvfølgelig er dermed Sagen i Virkeligheden ikke særdig; thi under disse Gennemsnitsudtryk for, hvad en Gade betaler i Stat, skuler sig endnu større Modsatninger. Gennemsnittet har jo altid den Skavank, at tage Braaden af de mest skrigende Modsatninger. I Øjeblikket vil man f. Eks. kunne se, at en Ejendom i Frederiksborggade betaler $9\frac{1}{2}$ pCt. i Stat af Lejeindtægten, medens samtidig en Ejendom i Dronningens Tværgade betaler 17 pCt. Og i Modsatning til indenbys Ejendomme, f. Eks. i lille Torvegade, hvor en Ejendom betaler 9 pCt., betaler en Ejendom i Brorsons-gade 25 pCt., i Dannebrogsgade 19 pCt. af den normerede Leje, medens den virkelige indkomne Lejeindtægt for denne sidste giver en Skattebyrde af $25\frac{1}{3}$ pCt.; altsaa det veksler paa det mangfoldigste, og der er al Grund til at sige, at hvorledes man end betragter disse Skatter, er det med Kravet paa en ligelig Fordeling for Dje umuligt at forsvare dem. Det er da heller ikke mere end et Par Maanedere siden, at der her i Salen af et Medlem, der her er særlig sagtyndigt, udtaltes, at „i Forhold til den Sum, der anvendes derpaa, svares der i Virkeligheden en langt højere Afgift paa hver 1,000 eller 10,000 Kr. i de ringere Kvarterer end i de bedre. Det repræsenterer i de ringere Kvarterer et Kapitaltab af 20—30 Procent, medens det i de bedre Kvarterer repræsenterer et forholdsvis langt ringere, stundom, naar der tages Hensyn til Grunden, et rent forsvindende Tab.“ Dette er altsaa den rent faktiske Tilstand, under hvilken vi i Øjeblikket leve. Naar man nu dertil vil sige, at disse Modsatninger jo allerede ere udlignede, idet der i de mange Aar, disse Skatter have været gældende, har fundet saa mange Ejendomsalg Sted, at enhver Ejendom kun er betalt med den Værdi, den i Virkeligheden repræsenterer, naar de Skatter medregnes, der skulle betales af den, saa er det dog ikke nok til at frembringe en egentlig retfærdig Fordeling. Det betyder jo dog i Virkeligheden kun, at der er visse Ejendomme, der i og for sig gennem Skatten komme til at repræsentere en langt ringere Værdi, end de ifølge Naturens Orden skulde repræsentere, saa en mindre Værdi i Handel og Ban-

del, Mand og Mand imellem, end det egentlig er berettiget, og end de vilde have, naar man ikke ved det kunstige Tryk, Skatten gennem den uligelige Fordeling udøver, havde draget en Kapital bort fra de paagældende Ejendomme. Man kan ganske vist sige afvilligt til Fordel for de faste Skatter, og Ejendomsstatterne i København ere jo i Tidernes Løb blevne faste Skatter, der Aar for Aar gentage sig med samme Beløb for den enkelte Ejendoms Vedkommende. Der er naturligvis det Fortrin ved dem, at Beregningen af Skatten har denne Fastehed, at det, ved Ejendommen som Vare, bliver muligt altid at have en bestemt Begrænsning for, hvor stor en Prioritet i Ejendommen denne faste Stat repræsenterer. Men det er dog kun en Side af Sagen; en væsentligere Side er jo netop den Egenhed ved disse Skatter, at de staa fast, medens Tiderne forandre sig, at Værdierne i øvrigt paa saa mange Punkter stige og falde, og Skatterne dog blive uforandrede og derfor komme i et stærkt Forhold til det, som de skulde være Udtryk for. Man vil maafe sige, at de vekslede Skatter, der forandre sig fra Aar til Aar, ogsaa have deres store Mangler, f. Eks. at Usikkerheden i, hvor stort Skattebeløbet bliver, betegner en tilsvarende Usikkerhed i Omvæntningen af Ejendommene. Men her forekommer det mig, at Skattens Virkning kun falder ind under de samme Forhold, der i øvrigt raade i Omvæntningen, nemlig, at de stigende eller faldende Tider komme til at afspejle sig i Ejendommenes Værdi. I hvert Tilfælde bør det være paa ligelige, sælles Bilskaar, der arbejdes, og det Tab, der lides gennem Bestatningen, maa fordeles og ikke falde den enkelte Ejendomsbestøder uforholdsmæssig til Byrde. Det forekommer mig derfor, at der vilde være opnaaet mere ved en Stat, der saaledes stadig antager Karakter efter de Omstændigheder, under hvilke den bliver til, end ved en Stat, der en Gang for alle staa fast, medens Livet rundt omkring forandrer sig. Idealet af en Stat maa øjenynlig være den selvregulerende Stat, der i hvert Øjeblik af sig selv kommer til at svare til de Forhold, under hvilke Skatten skal udskrives, en Stat, som af den Grund ogsaa i hvert Øjeblik saa vidt muligt kommer til at stemme overens med den Skatteevne, som paa det enkelte Punkt er til Stede, og nu skulde det netop være Opgaven med, hvad der i Lovforslaget er foreslaaet, at saa en selvregulerende Stat tilvejebragt. Der er jo en Mangfoldighed af Omstændigheder, der gribe ind, naar man vil vurdere Ejendomme, saa fast, hvorledes deres Værdi stiger eller falder; der er Omstændigheder, som ligge fuld-